

Lengyelországi kirándulás - 2019. február 17-21.

Harmincöt tanuló és hét pedagógus gyülekezett február 17-én a hajnali órákban, hogy elinduljunk Lengyelországba az ötnapos kirándulásra. Az indulásnak és érkezésnek keretet adott a rendelet, amely szerint „a tanulókat, gyermekeket szállító autóbusz nemzetközi forgalomban 23:00 és 04:00 óra között nem közlekedhet,” ezért reggel négykor terveztük az indulást, hogy minél hamarabb elérjük úticélunkat.

Az eredeti terv szerint az auschwitz–birkenauai koncentrációs tábor meglátogatásával kezdődött volna a lengyelországi programunk, azonban nem sikerült vasárnapra belépőjegyet igényelnünk, ezért a látogatást hétfőre tettük, vasárnap pedig elsőként megleltük Wieliczkában a sóbányát, amely a világ egyik legrégebb kősó bányái közé tartozik, és egyedülálló a mikroklímája. A lengyel idegenvezető kiválóan beszélt magyarul, élvezetes és időnként humoros bemutatóban volt részünk a kiadós földalatti séta közben. Történelem órának is beillett, amikor a középkori bányászat és sókereskedelem részleteiről hallhattunk. Mindannyian érdeklődéssel hallgattuk Szent Kinga, a magyar királylány (IV. Béla lánya) és lengyel királyasszony (Szemérmes Boleszláv felesége) történetét, a magyar-lengyel kapcsolatok egyik korai fejezetét. Az ő nevéhez kapcsolódik ugyanis a sóbánya művelésének kezdete, aminek hallhattuk csodás, szép történetét.

Sorra jártuk az aknákat, kamrákat és termeket. Jártunk Szent Kinga kápolnijában is, ahol az 1999-ben II. János Pál pápa által szentté avatott Kinga ereklyéit őrzik. Ez a terem a világ legnagyobb földalatti temploma. 101 méter mélyen fekszik, hossza 54 m, szélessége 18 m, magassága 12 m. Padlója egységesen sóból faragott lapokból áll, a hatalmas sókristályokból összeállított csillárok a mennyezetről 12 méterre lógnak le. A kápolnát az Újszövetségből vett jelenetek domborművei díszítik (többek között a „Menekülés Egyiptomból”, „A tizenkét éves Jézus tanít a templomban” és az „Utolsó vacsora”) és egy több mint százéves betlehem. A főoltár Szent Kinga szobrával Józef Markowski alkotása. Itt látható 1999-től II. János Pál szobra is, Stanisław Anioł helyi bányász alkotása. Az évszázadok során a sóbányászok több száz kilométernyi aknát vájtak ki a föld alatt. Az eltévedést elkerülendő a sort tanárok zárták, de az idegenvezető kollégája is szemmel tartotta a csoportot. A látogatás vége felé a bánya ajándékboltjában többen kisebb emléktárgyakat vásároltak. Varázslatos földalatti világban jártunk.

Innen a közeli Krakkóba utaztunk, hogy elfoglaljuk az első szállásunkat. Rövid pihenő után felkerekedtünk egy esti városnézésre. Az első látnivaló a Wawel volt, ami egy mészkiemelés a Visztula bal partján, a hegy tetején pedig a kivilágított királyi palota, a bástyák

és a katedrális. Éppen időben érkezünk, hogy lássuk a tűzokádó sárkányt. Innen tovább sétáltunk Krakkó főtere felé, ahol ugyancsak gyönyörűen megvilágított épületeket, például a Mária-templomot, a Szent Adalbert-templomot és a Posztócsarnokot csodálhattuk meg. A kialvatlanságtól és a hosszú fáradságos utazástól kicsit fázósan indultunk vissza a szállásunk felé, hogy nyugovóra térjünk.

A második napot újabb városnézéssel kezdtük Krakkóban, ezúttal világos nappal. Villamossal utaztunk be városközpontba, ami külön kaland volt, mert jegyet kellett szerezni valamennyi résztvevőnek, illetve kiderült, hogy ilyen nagylétszámú csoportot nem is olyan egyszerű együtt mozgatni a tömegközlekedési járművön, ügyelve arra, hogy mindenki ugyanott szálljon le.

Körbesétáltunk a Planty parkon, amely úgy veszi körbe a történelmi belvárost, mint egy zöld nyaklánc. Ez a mintegy 41 hektáros, 4 km hosszú kert Krakkó egyik színpoltja, amely az egykori városfalak külső peremének helyén - mint anno a falak - körülöleli az óvárost. Séta közben benéztünk a Collegium Maius udvarába. Ez Közép-Európa második legrégebbi egyetemének legrégebbi épülete. Ezután a Wawel épületegyüttese következett, ahol az egyik legnagyobb élményt mindannyiunknak az jelentette, amikor körbejárhattuk a Zsigmond-harangot. Csak a legfontosabb események bekövetkezésekor szólaltatják meg, így például új pápa megválasztásánál, a háború kitörésekor vagy fegyverszünetkor, békekötéskor. Utoljára 2006-ban kondult meg, amikor XVI. Benedek pápa Krakkóba érkezett. A harang megszólaltatásához 8-12 ember szükséges. Mi is megpöcögtettük. Ámulva néztük fából ácsolt robusztus tartószerkezetét. Az altemplomban a királýsírok között felfedezhettük a magyar Báthory István nyugóhelyét, aki Erdély fejedelme, Lengyelország királya és Litvánia nagyfejedelme volt a XVI. században

Rövid szabadprogram után tovább indultunk az auschwitz–birkenau koncentrációs tábor emlékhelyére. Két egymást váltó idegenvezető kísért végig minket a holokauszt egyik helyszínén, amely máig őrzi komor hangulatát. Körülbelül 1,1 millió embert öltek meg itt, akiknek körülbelül 90%-a zsidó volt. A kivégzett zsidók egyhatoda ebben a táborban vesztette életét. Itt végezte életét még megközelítõleg 150 000 lengyel, 23 000 cigány, 15 000 szovjet fogoly, 400 Jehova Tanúja, és több tízezer eltérõ nemzetiségű ember, akiknek nagy része meghalt a kivégzések, orvosi kísérletek, kényszermunka, éhínség vagy betegségek miatt. Megilletõdõten hagytuk el az emlékhely területét és szálltunk fel a buszra.

Az esti órákban érkezünk meg Wadowicébe. A város híres szülõtte Karol Józef Wojtyła, a késõbbi II. János Pál pápa. Az volt a tervünk, hogy eszünk a valamikori pápa kedvenc krémesébõl abban a cukrászdában, ahová a hagyomány szerint õ is elõszeretettel járt,

azonban mire megérkeztünk, az már bezárt. Kiderült viszont, hogy az összes wadowicei cukrászdában és kisboltban kapható a pápa kedvenceként elhíresült édes csoda (Kremówka papieska), amely emlékeztet a mi krémesünkre, de tésztája vastagabb, krémje pedig édesebb és krémesebb. Nem maradtunk le tehát a cukrászati élményről. A hosszú nap után végül megérkeztünk Zakopanéba, elfoglaltuk a szállásunkat és jóízűen megvacsoráztunk. Három éjszakát töltöttünk itt.

A harmadik napot kitűnő reggelivel kezdtük. Szállásadóink gondoskodtak azokról is, akik valamilyen ételérzékenység miatt diétás kosztot igényeltek vagy éppen húsmentesen táplálkoznak. Ezen a napon a Morskie Oko (Tengerszem) volt az úticélunk. Busszal közelítettük meg a parkolót, ahonnan egy nagyjából tíz kilométeres gyalogtúra (és kb. 400 méter szintkülönbség leküzdése) után, mintegy három óra alatt jutottunk fel a tó partján épült menedékházig. A fenyveseken, majd a törpefenyők sávján áthaladó út jelentős része aszfaltozott, néhány hurkot azonban meredek, korlátokkal övezett, nagy sziklával kirakott ösvényeken lehet levágni. Bátorság és elszántság kellett a rövidítéshez, mert a nappali olvadás és az éjjeli fagy váltakozása miatt az ösvényt teljes szélességében jég borította. A fel- és a lejutás komoly tornamutatványnak bizonyult. Feljutva a tóhoz gyönyörű látvány fogadott bennünket. A Magas Tátra hegyeinek karéjában fehérlett a befagyott tófelszín. Népszerű lehet ez a kirándulóhely, mert a menedékházban és a környékén zsúfoltsággal találkoztunk. Egy-másfél órás pihenőt töltöttünk a napsütötte völgykatlanban, uzsonnáztunk, majd a már feltámadó, egyre erősödő szélben elindultunk a mintegy két és fél órás visszaúton lefelé. Vacsora majd alvás következett.

Utunk negyedik napja újra bőséges reggelivel indult. A Willa Siklawa szálláson sok helyi finomságot megkóstolhattunk. Nagyon gazdag volt a kínálat sajtokból, túróból. Reggeli után busszal utaztunk be Zakopane központjába. Felidéztük a hegyekben rejtőző, alvó óriások mondáját, majd kisebb csoportokban önállóan fedeztük fel a várost. Gasztronómiai túránk folytatódott a zakopanéi városnézésen is. Sokan kipróbálták a grillezett sajtot gyümölcslekvárral, vagy szuvenírt vásároltak a családjuknak.

A napunk azzal folytatódott, hogy függővasúttal fölmentünk a Kasprowy Wierchre. A diákokat nagy izgalommal töltötte el a „lanovkázás”, nem volt még hasonló élményben részük. Két csoportra osztva, két kabinnal jutottunk fel a hegycsúcsra, és nagyon meglepődünk a szédítő látvány és a zord időjárás miatt. Majdnem 2000 méteren voltunk, ez az alföldi viszonyokhoz szokott diákoknak teljesen új érzés volt.

Szállásunkra visszatérve kései ebéd várt ránk, majd folytatódott a téli program. Eredetileg fáklyás szánózást szeretnénk volna, de az utakon már nem volt hó. Helyette

lovaskocsiztunk, és a sötétben hangulatosan világítottak a fáklyák, csengett a lovak nyakában a csengő. Jó meleg szőrmetakarókat kaptunk, így nem fáztunk az egyórás kocsikázás alatt. A kocsikról leszállva szabad tűzön grillezett finomságok vártak a szálláson, és jó meleg teát is kaptunk, hogy fölmelegedjünk. Hosszan beszélgettünk a tűz mellett, az a hideg már úgymint eltörpült a hegytetőt tapasztalt dermesztő hideg mellett. Egyébként is mindenki élvezte a friss tiszta hegyi levegőt.

A hazautazás napján a reggeli után összecsomagoltunk, elköszöntünk a kedves szállásadóinktól, és megcéloltuk Nedec várát. Idegenvezető kalauzolt végig a váron, elmesélte Jánošík betyár és a kútba dobott úrnő legendáját is. Ezzel ért véget lengyelországi utunk, hogy megnézhetjük legészakabbra fekvő magyar várat. Szlovákián keresztül érkeztünk haza. A buszon a diákok kitöltöttek egy totót, és a legügyesebbek lengyel szuvenir tárgyakat nyertek. Az élményektől és a hosszú utazástól kifáradva, de egy órával hamarabb értünk haza, mint az előre tervezve volt.

Nagyon sokrétű, tartalmas programban volt részünk az öt nap alatt, hatalmasat túráztunk, friss, hegyi levegőt szívtunk, ismerkedtünk a lengyelországi magyar emlékekkel, és sokat megtudtunk lengyel népről, múltjáról, gasztronómiájáról, szokásairól.

2019-02-25 Kondacs Zoltán, Petruska Helga